

ע"פ 5743/13 - משה בן שימחון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 5743/13

לפני:
כבוד השופט א' חיות
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט ד' ברק-ארז

המערער: משה בן שימחון

נ ג ז

המשיב: מדינת ישראל

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 16.07.2013 בת"פ 2332-01-12 שניתן בידי
כבוד השופט ד' פיש

תאריך הושיבה: י' בחשוון התשע"ה (3.11.2014)

בשם המערער: עו"ד גיא אבנון

בשם המשיב: עו"ד קרן רוט

פסק דין

השופט ד' ברק-ארז:

עמוד 1

1. ריב בין שני ניצים, שאף היו נתונים להשפעת אלכוהול הוביל אחד מהם אל מחוץ לביתו של האח'r ושם לצעוק כנגדי ולקלל. בשלב זה, יצא לעומתו יריבו כשהוא אוחז בסכין ודקjr אותו במספר מקומות בגופו. מהו העונש הראו שיש להשיט עליו בנסיבות אלה? בכן נדרשו להכריע.

עיקרי העובדות וההלים עד כה

2. נגד המערער הוגש כתוב אישום לבית המשפט המחוזי חיפה (ת"פ 2332-01-12 השופט ד' פיש) שבו יוחסו לו מספר עבירות שכולן קשורות לאירוע שבו נזכר בסופו של דבר המתلون. על-פי האמור בכתב האישום המערער והמתلون הגיעו לככל עימות בעת שנייהם נכחו בבית קפה באחור מגורייהם (להלן: בית הקפה). באותו עמד, המערער קילל את המתلون ואימ' עלי', ובעת שעזב המתلون את המקום המערער סטר על פניו אף הניף לעברו ابن (אלא שאחד מן הנוכחים מנע ממנו לזרקה). בהמשךו של אותו ערב, הגיעו המתلون בסמוך לביתו של המערער. בשלב זה, יצא לעברו המערער כשהוא נושא עמו סכין ושרשת ברזל. המערער דקר את המתلون בכמה מקומות בגופו, לרבות בחזהו. בסופו של דבר, המתلون הצליח להימלט מן המקום במכוניתו תוך שמהערר מנפץ את השמשה האחראית של הרכב באמצעות שרשתה. המתلون פונה לבית חולים שם היה מאושפז במשך שבוע. בשל כל אלה יוחסו למערער העבירות הבאות: חבלה בכונה מחרירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין וחבלה בtheid ברכב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

3. בבית המשפט המחוזי כפר המערער בעבירות שיוחסו לו. הוא טען כיאמין היו בין המתلون חילופי קללות בבית הקפה, אך הכחיש את המעשים האחרים שיוחסו לו בקשר לשחותם במקום. במסגרת זו, המערער הכחיש מכל וכל את מעורבותו באירוע של דקירות המתلون.

4. לנוכח הטענות של המערער את המעשים שתוארו בכתב האישום, ובהתאם לכך כפירטו בעבירות שיוחסו לו התנהל בעניין משפט הוכחות, שבו העידו עדים רבים. בנוסף למערער ולמתلون, העידו עדים נוספים, לרבות עדי ראייה, שוטרים והרופא שטיפל במערער.

5. לאחר ששמע את מכלול העדויות קבע בית המשפט המחוזי כי איןנו ניתן אמון בגרסתו של המערער, הגם שלא נתן אמון מלא אף בעדותו של המתلون. בהמשך לכך, קבע בית המשפט המחוזי מצאים לגבי האירועים שעלהם נסב כתב האישום. בית המשפט המחוזי קבע כי באירוע שהתרחש בבית הקפה היו המתلون והמערער גם יחד שותים, כי המערער תקף את המתلون, וכי בתגובה לכך תקף המתلون את המערער עד שאחרים אשר נכחו במקום הפרידו בין השניים. לאחר מכן, כך נקבע, הגיע המתلون לביתו של המערער על מנת "לסגור אותו חשבון". המערער מצדיו יצא לקרה המתلون, כשהוא מצד' בשרשראת ברזל וחפש חד ודקjr אותו מספר פעמים תוך שהוא גורם לו לחבלות חמורות. בית המשפט המחוזי קבע עוד כי לא עמדה למערער טענת הגנה עצמית. לפיכך, הרשע בית המשפט המחוזי את המערער בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

6. במסגרת הטיעונים לעונש בקשה המדינה להחמיר עם המערער לנוכח החומרה היתריה שיש לייחס לאירועי דקירות בכלל והסיכון הגבוה שבו היה מצוי המתلون בשל הדקירות, בפרט, כפי שעלה מעדותו של הרופא. מנגד, הסניגוריה בקשה להתחשב בכך שמקורן של העבירות בקטטה הדדיות בין שיכורים (להבדיל מאשר בהתנהגות

מתוכננת), בכר שהמתلون הגיע אל ביתו של המערער, וכן בכר שאם כי עברו של המערער אינם נקי לחולותין, אין לו עבר פלילי בתחום האלים.

7. בבאו לגוזר את עונשו של המערער הדגש בית המשפט המחויז את גישתה המחמירה של הפסיקה לתופעת הסכינאות, ובסופה של דבר השית עליו עונש מאסר בפועל של חמיש שנות מאסר (בניכוי תקופת מעצרו), וכן עונש מאסר על תנאי של שנים עשר חדש למשך שלוש שנים, כשהתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין ועונש מאסר על תנאי של ששה חודשים למשך שלוש שנים כשהתנאי הוא שלא יבצע אף אחת מן העבירות האחרות שבנה הורשע, וכן חייב אותו בתשלום פיצוי למתلون בסך של 10,000 שקל (שיעורם עד 120 ימים לאחר שחררו).

הערעור

8. הערעור שבפנינו כoon נגד חומרת עונשו של המערער. בא-כוחו של המערער סבור שבית המשפט המחויז החמיר עמו יתר על המידה – וזאת בהשוואה לשני פסקי הדין המרכזים שאליהם הפנה ועסקו לטענתו בנסיבות דומות (ע"פ 1463/09 מדינת ישראל נ' פלוני (15.6.2009), שבו הושת על קטין עונש מאסר בפועל של 12 חודשים וע"פ 6828/00 לזרוב נ' מדינת ישראל (12.9.2001) (להלן: עניין לזרוב), שבו הושת עונש מאסר בפועל בן שלוש וחצי שנים, ובנוסף לכך הופעל עונש מאסר מוגנה בגין שישה חודשים). בא כוחו של המערער שב והdagיש את אופיו של האירוע כ"קטטה שכירום", כמו גם את העובדה שעבורי הפלילי של המערער אינם מכבד בכל הנוגע לעבירה הרלוונטיות, וזה עונש המאסר הראשון שבו הוא נושא.

9. מנגד, המדינה סמכה ידיה על פסק דין של בית המשפט המחויז – ואף הפנתה למקרים דומים, לשיטתה, אשר בהם הושתו עונשים דומים או חמורים יותר (ע"פ 3052/08 זובי נ' מדינת ישראל (5.9.2011) וע"פ 1552/08 פרטוש נ' מדינת ישראל (29.10.2008)), אשר בשניהם הושתו על המערערים עונשי מאסר של שש שנים).

10. לאחר שחקלנו את הדברים הגענו לככל דעתה שדין הערעור להידחות. בית משפט זה כבר חזר ועמד, פעמיים רבות, על החומרה היתרה שיש ליחס לעבירות של דקירה בסיכון, שלעתים אך פסע בעיניה בין גרימתה של תוכאה קטלנית, כמו גם במקרה שבפנינו. השוואת עניינו של המערער למכלול התקדים אינה מלמדת כי בית המשפט המחויז החמיר עם המערער במידה המצדיקה את התurbותנו. לא לモתר לצין שבענין לזרוב אשר אליו הפנה בא-כוחו של המערער עמד בית משפט זה על כך כי אפשר שבית המשפט המחויז הקל בעונש שגזר באותו מקרה (אלा שבאותו ענייןណן רק ערעורו של הנאשם נגד העונש שהושת עליו).

11. לא מצאנו נסיבות של ממש לקוala בעניינו של המערער. המערער כפר במעשים שיוחסו לו וניהל משפט הוכחות מפורט – עניין שאין Zukof לחובתו, אך ודאי שלא ניתן לזקוף לזכותו. בהקשר זה חשוב לציין כי, כפי שקבע בית המשפט המחויז, המעשים שביהם הורשע המערער אינם בגדר "קטטה שכירום" גרידא. אכן, תחילתם בהתקנות הדדיות בבית הקפה, אך בשלב מאוחר יותר, המערער יצא לעברו של המתلون כשהוא מצוי בסיכון ובשרותת לאחר שכבר הייתה לו שותה מסוימת "להתקרר" בביטו. המערער יצא מביתו כדי להתעמת עם המתلون, ועשה כן בניחשות ותוך חזרה על הדקירות המשוכנות שהמתיר על גופו של המתلون, עד כדי סיון חייו של המתلون. מעשי האלים והחמורים של המערער מחייבים אפילו עונשה חמירה.

עמוד 3

.12. אשר על כן, אנו דוחים את הערעור. המערער יוסיף לשאת בעונשו כמפורט בפסקה 7 לעיל.

ניתן היום, י"א בחשוון התשע"ה (4.11.2014).

שופטת

שופט

שופטת
